

Bruno Cocset

Nenuilstantis atlikėjas ir tyrinėtojas, neeilinis violončelininkas, pripažintas pedagogas ir barokinės muzikos ansamblio „Les Basses Réunies“ įkūrėjas, Bruno Cocset suteikė barokinei violončelei savitą skambesį, siekdamas tobulos instrumentinių bei muzikinių gestų sinergijos. Padedamas liutnininko ir instrumentų meistro Charles'o Riché, daugelį metų eksperimentavo su instrumentų konstrukcija ir skambesiu, įvairioms koncertinėms bei įrašų programoms sukūrė ir išbandė devynis naujus instrumentus.

Groti barokine violončele su žarnų stygomis B. Cocset pradėjo savarankiškai, po studijų Tūre ir Liono nacionalinėje konservatorijoje. Vėliau tęsė barokinės violončelės studijas pas Christophe'ą Coiną Paryžiaus nacionalinėje muzikos ir šokio konservatorijoje (1986 m. jis tapo pirmuoju Ch. Coino klasės absolventu), tobulinosi violončelininko Annerio Bijlsma'os ir smuikininko Jaapo Schröderio meistriškumo pamokose.

Po studijų B. Cocset dviem dešimtmečiams tapo „klajojančiu violončelininku“. Šis laikotarpis buvo ypač gausus muzikinių pažinčių ir įvairių patirčių su autentiško baroko muzikos atlikimo entuziastais, nors dažniausiai violončelininkas pasirodydavo su Gérard'o Lesne'o vadovaujamu „Il Seminario Musicale“ ir Jordi Savallio įkurtais ansambliais „Le Concert des Nations“ bei „Hespèrion XX-XXI“. 1996 m. jis įkūrė savo ansamblį „Les Basses Réunies“, su kuriuo įrašė Antonio Vivaldi sonatų violončelei diską (už jį, be kita ko, pelnė Giorgio Cini fondo Vivaldi premiją) – pirmąjį gausioje įrašų kompanijos „Alpha“ išleistų plokštelių diskografijoje.

B. Cocset nuolat kviečiamas koncertuoti Prancūzijoje ir kitose Europos šalyse, Kvebeke ir Rusijoje. Jis taip pat daug laiko skiria dėstyti: nuo 2001 m. dėsto Paryžiaus nacionalinėje muzikos ir šokio konservatorijoje, nuo 2005 m. – Ženevos aukštojoje muzikos mokykloje. 2002–2013 m. taip pat dėstė Katalonijos aukštojoje muzikos mokykloje Barselonoje, kur įkūrė istorinės violončelės klasę.

2011 m. Bretanėje B. Cocset įkūrė Vanneso senosios muzikos institutą, kuris organizuoja Europos senosios muzikos akademiją, instrumentų gamybos dirbtuves, turi šaltinių centrą, kuriame kaupiama muzikos literatūra nuo Renesanso iki XIX amžiaus.